

Ἄδελφοί μου,

"Ἐπιμένω καλῶς ἐν ΚΥΡΙΑ πάντοτε".

Στά προηγούμενά μας μαθήματα μιλήσαμε γιὰ τὸ Φῶς καὶ τὸ Ὑπέρ Φῶς. Γιά τὸ Φῶς, ποῦ γνωρίζομεν εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, μέσον τῆς ὀράσεως. Ἐΐχαμεν πεῖ ὅτι εἶναι αἰθερικὸς κραδασμὸς οἱ ὁποῖοι ἐκπηγάζουν ἀπὸ κάποιο κέντρον, κάποια πηγὴ, κυρίως, τὸν Ἥλιον. Καὶ εἶναι κραδασμοὶ αἰθερικοὶ οἱ ὁποῖοι ταξιθεύουν, προσκρούουν ἐπὶ ἐπιφανείας καὶ ἀντανάκλῶνται, καὶ φέρονται μετ' αὐτῶν τὸ κάθε τι, χρῶμα, σχῆμα καὶ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀντικειμένου-ἐπὶ-τοῦ-ὀπίου ἔχουν προσκρούσει, τὸ μεταφέρουν σὸν εἰκόνα. Τὸ ὅτι λέγωμεν, βλέπομεν, εἶναι ἀπλῶς τὴν εἰκόνα ποῦ αὐτὸ τὸ Φῶς ἀποτυπώνει πᾶνω στὸν ὀφθαλμὸν. Ἐΐχαμεν πεῖ προηγουμένως ἐπίσης ὅτι, αὐτὴν τὴν εἰκόνα τὴν ἀποτυπώνει παντοῦ. Ὅμως ὅλα τὰ ἀντικείμενα δὲν δέχονται τὸν ἐρεθισμὸν ἐκ τῆς εἰκόνας αὐτῆς. Ἐΐχαμεν πεῖ ὅτι, ἂν ποτὲ δὲν στρέψομεν τὸ πρόσωπόν μας σὲ ἕνα τοπεῖον, ἔχομεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα μας, καὶ τὸ φῶς προσκρούει ἐπὶ ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται πίσω μας καὶ κυττάξομεν πᾶνω σ' ἕνα λευκὸ τοῖχο μπροστὰ μας δὲν θὰ δοῦμεν τίποτε ἀπὸ τὸ τοπεῖον ἐκεῖνο. Τὸ φῶς ἀποτυπώνει ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς λευκῆς ἢ ἄλλου χρώματος ἐπιφανείας τὴν εἰκόνα πᾶνω στὴν ὁποῖαν ἔχει προσκρούσει καὶ ἀντανάκλαται, ἀλλὰ ἀπορροφᾶται τὸ φῶς ἀπὸ τὸν τοῖχον, δὲν μᾶς δίδει ἐτέραν ἀντανάκλασιν ποῦ νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὴν εἰκόνα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν. Ἄν ὅμως ἐπὶ τοῦ τοίχου προυθίσωμεν ἕνα μεγάλον καθρέπτη θὰ δοῦμεν μέσα τὸ τοπεῖον καὶ ἄς μὴν τὸ ἔχωμεν δεῖ ποτὲ μὲ τὰ ὑλικά μας μάτια. Θὰ τὸ δοῦμεν. Αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι ἡ εἰκὼν ἦτο ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἀπορροφᾶτο τὸ φῶς.

"Ὅστε βλέπω, θὰ πῆ ἐρμηνεία, ἐρεθισμῶν, ποὺ δίδουν οἱ κραδασμοὶ ποῦ ὀνομαζόμενον Φῶς μετὰ τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ἐπὶ ἀντικειμένων.

Φυσικὰ ὁ ἐρευνητῆς τῆς ἀληθείας μὲ προσήλωσιν, ὀρθολογισμὸν, σκέψιν, ὀρθὴν σκέψιν θὰ πρέπη νὰ γνωρίσῃ τὰς ἰδιότητες αὐτῶν τῶν κραδασμῶν καὶ νὰ τὰς μελετήσῃ.

Ἐΐχαμεν ὁμιλήσει γιὰ τὸ Ψυχικὸν Φῶς, καὶ ἔχαμεν πεῖ ὅτι εἰς τοὺς Ψυχικοὺς κόσμους, τὰ διάφορα πεδία καὶ ὑποπέδια, τὸ Φῶς ἐκεῖ ἔχει διπλὴν ἐνέργειαν.

Πρῶτον, ἐκπηγάζει ἀπὸ κάθε κύτταρον, κάθε ἄτομον ψυχικῆς ὕλης. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, ποῦ θὰ πρέπη νὰ ἔχη ἕνα κέντρον τὸ ὁποῖον νὰ κραδαίνεται πολὺ ὑψηλὰ γιὰ νὰ γίνῃ πηγὴ αὐτοῦ τοῦ φωτὸς στοὺς λεγομένους ὑψηλοὺς κραδασμοὺς, τοὺς αἰθερικοὺς. Στὸν Ψυχικὸν κόσμον σ' ὅλα τὰ πεδία καὶ ὑποπέδια ὅλα τὰ ἄτομα, ὅλα τὰ μόρια, τὸ κάθε τι ἐκπέμπει δικὸν του Φῶς, κάθε τι, τίποτε δὲν εἶναι ἐτεροφῶτον.

Εἰς τὸν Ψυχικὸν κόσμον τὸ Φῶς αὐτὸ ποῦ ἐκπέμπεται δίδει καὶ κάτι ἄλλο, ποῦ δὲν μᾶς δίδει τὸ οὕτω καλούμενον Φῶς, οἱ αἰθερικοὶ κραδασμοὶ εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, τὸ αἶσθημα τῆς ἱκανοποίησεως. Στοὺς Ψυχικοὺς κόσμους τὸ εὐρίσκομεν αὐτὸ. Τὸ Φῶς ἐκεῖ δίδει μίαν κάποια χαρὰν ποῦ δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ περιγραφῆθῃ κανεὶς σ' ἕνα ἄνθρωπον ποῦ ζεῖ εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον καὶ δὲν ἔχει τὴν ἐμπειρίαν αὐτῆν. Οἱ ἐρευνηταὶ τῆς ἀληθείας ὅμως μπόρουν νὰ ἀντιληφθοῦν αὐτὴν τὴν ἱκανοποίησιν ποῦ δίδει τὸ λεγόμενον Ψυχικὸν Φῶς.

"Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι κίττω καὶ ἐνὶ τῷ τοῦ λεγομένου Ψυχικοῦ φωτὸς γίνονται καὶ ἐπιδρῶν ὅλα τὰ συναισθήματα, γιὰτὶ, ὁ καλούμενος Ψυχικὸς κόσμος εἶναι ὁ κόσμος τῶν συναισθημάτων.

Θὰ πῆτε, καὶ οἱ κολήσεις ἔχουν κάποιον φωτισμὸν. Ἐκεῖ ἔχομεν τὸ ἀνικανοποίητον. Αὐτὲς τὰς καταστάσεις θὰ μποροῦσα νὰ τὰς συγκρίνω μὲ τὸ καλούμενον ψυχικὸν σκοτὸς. Καὶ ἐνῶ τὸ σκοτάδι σὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον σὲ ἐλαχίστους ἀνθρώπους δίδει τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου, τὸ ψυχικὸν σκοτὸς δίδει ἕνα αἶσθημα μὴ ἱκανοποίησεως καὶ ταραχῆς εἰς τὴν προσωπικότητα ποῦ θὰ εὐρεθῆ εἰς τὰ χαμηλότερα ὑποπέδια τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου, τὰς κολήσεις.

Νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὲς εἶναι καταστάσεις μέσα σὲς ὁποῖες τὸ Ψυχικὸν Φῶς δὲν λάμπει, ἀλλὰ εἶναι μὴ ἐλαχίστη ἐπίδρασις; Ἐλαχίστη ἐπίδρασις, διότι ἀπολύτως

Ψυχικόν σκότος δέν ὑπάρχει. Προσέξτε στήν λεπτομέρεια αὐτήν. Καί γι' αὐτό εἶπα προηγουμένως καί αἱ κολάσεις φωτίζονται ἀμυδρῶς.

Σέ μιὰ προσωπικότητα πού εὐρίσκεται εἰς τά ὑποπέδια αὐτά πού ὀνομάζομεν κολάσεις τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου, δίδεται ἡ ἐντύπωση ὅτι βλέπει καί κινῆται σ' ἕναν περιβάλλον πού ὡστόσο δέν ὑπάρχει πολύ Φῶς καί τό αἶσθημα τῆς ἱκανοποίησεως.

Νά εἴπωμεν δτι, χαρακτηριστικόν τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἱκανοποίηση ἢ ἡ μή ἱκανοποίηση; Καί αὐτό μπορούμεν νά τό ποῦμεν, ἀλλά δέν μπορούμεν νά ποῦμεν δτι ἀπολύτως αὐτό εἶναι ὀρθό, ὑπάρχουν καί ἄλλες καταστάσεις.

Στό Νοητό Φῶς, δέν ὀμιλῶ γιά τό Νοητικό Φῶς, διότι αὐτό εἶναι μαζί μέ τό Ψυχικό Φῶς, ἕνα, εἶναι ἀκριβῶς τό Φῶς ἐκεῖνο, τό Νοητικό Φῶς τό κατώτερο Νοητικό Φῶς πού συνδυάζεται μέ τό Ψυχικόν Φῶς καί μᾶς δίδει τήν θέα τῶν Ψυχικῶν ὑποπεδίων καί πεδίων, καί εἰς τόν ἀνώτερον Νοητικόν κόσμον τῆς ἐννοίας.

Εἰσερχόμεθα τώρα εἰς τό λεγόμενον Νοητό Φῶς. Τό Νοητόν Φῶς πλέον ἢ Ἄνεσπερο Φῶς δέν εἶναι κάτι τό ὁποῖον φωτίζει ξένα πρὸς αὐτό ἀντικείμενα διά νά μεταφέρῃ ἐντυπώσεις καί νά χρησιμεύσῃ τέλος σάν μιὰ μορφή τοῦ Νοῦ πού δίδει μιὰ κάποια ἀντίληψιν τῶν ἀποτυπωμένων πραγμάτων ἢ ἐννοιῶν. Ἐδῶ τό Νοητόν Φῶς εἶναι πλήρης ἀντίληψις, καί ἐδῶ σ' αὐτόν τόν κόσμον δέν ἔχω τήν ἐννοίαν τοῦ βλέπω, ἀλλά, τοῦ ἀντιλαμβάνομαι ὀρθῶς μέσον τῆς νέας δυνάμεως πού ὀνομάζω συντονισμόν καί ἐνοιασθησια, ὡστόσο ὄχι εἰς τήν πληρεστάτην ἔκφρασιν, προσέξτε καί πάλιν τήν διαφορά

Τό Φῶς εἶναι μέσον ἀποτυπώσεως εἰκόνων καί μέσον ἀντιλήψεως πραγμάτων, εἶναι τό μέσον πού μιὰ προσωπικότης ἔχει εἰς νά ἀντιληφθῇ πράγματα ξένα πρὸς τήν προσωπικότηταν αὐτήν. Ὡστε ἔχομεν τρεῖς τινά. Τό ἀντικείμενον, τό μέσον καί τήν προσωπικότητα, ἃς εἴπωμεν τό ἄτομον πού βλέπει καί ἀντιλαμβάνεται. Καί αὐτό τό βλέπω στόν παχυλόν ὕλικόν κόσμον, εἰς τοὺς ψυχικούς κόσμους καί στόν κατώτερον Νοητικόν κόσμον, ἀσφαλῶς ὑπό διαφορετικῆς ἐννοίας, ἀλλά ὡστόσο, πάντοτε νά μοῦ δίδῃ αὐτό τό τρίγωνον. Καί αὐτό εἶναι πού λαμβάνει χώραν μέσα σέ ὅτι ὀνομάζω φῶς, φῶς αἰθερικόν τοῦ παχυλοῦ ὕλικου κόσμου, ψυχικό Φῶς καί Νοητικό Φῶς.

Στό Ἐπέρ Φῶς, πού δέν εἶναι μέσον πλέον παρὰ ἰδιότης, ὄχι πλέον τῆς προσωπικότητος ἢ τῆς Μονίμου προσωπικότητος Αὐτοεπιγνώσεως, ἀλλά πλέον ἰδιότης τῆς Ψυχῆς Αὐτοεπιγνώσεως καί θά τό εἴπω Ἐπέρ Φῶς, μοῦ δίδει τήν ἱκανότητα τῆς ἐνοιασθησιας ἢ τοῦ συντονισμοῦ μέ δτιδήποτε ἐπιθυμεῖ ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπιγνώσις νά γνωρίσῃ.

Παρ' ὄλον πού ἔχω σάν κάποια ἐννοία τό τρίγωνον, Ἐγώ, ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπιγνώσις, Ἐγώ, ἢ Ἐπέρ Φῶς, ἑτέρα κατάσταση καί αὐτό πού θέλω νά γνωρίσω πλέον μέ μιαν κατάσταση πού μοῦ δίδει πλήρη ἱκανοποίησιν, ὄχι γνώσιν ἀλλά Σοφίαν, ὡστόσο βλέπω καί πάλιν τό τρίγωνον μέσα στό Ἐπέρ Φῶς, βλέπω μιαν ἐνοιασθησιαν ἢ συντονισμόν σ' ἕναν σύνολον πού πλέον τό βλέπω σάν ἕνα, ὡστόσο μέ προσήλωσιν καί μελέτην, θά δῶ τό τρίγωνον, τῆς τρεῖς καταστάσεις.

Στό Ἐπέρ Φῶς, πέραν τοῦ Νοητοῦ κόσμου, πλέον, δέν ἔχω καταστάσεις, δέν εἶμεθα πλέον εἰς τοὺς κόσμους οὔτε τοῦ ὑπάρχω, οὔτε τοῦ ὑπάρχει αὐτό ἢ ἐκεῖνο. Δέν εἶμεθα μέσα στούς κόσμους τῆς χωριστικότητος καί οὔτε εἶμεθα σέ τοποχρονικούς κόσμους πλέον, βρισκόμεθα στούς κόσμους τοῦ ΕἶΝΑΙ, τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, ὡστόσο μέσα σ' αὐτόν τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ μορῶν νά ξεχωρίσω τό Εἶμαι, Εἶσαι, καί εἶναι χωρὶς νά δίδω δόγματα. Θά μπορούσα νά πῶ, Εἶμαι τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, Εἶσαι τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, Εἶναι τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, εἶμεθα τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ.

Περιγράφει τήν κατάστασιν αὐτήν ὁ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος ὅταν λέγῃ " Ἴνα ᾧσι τὰ πάντα ἐν πᾶσι", ὡστόσο, ἕνα μέσα εἰς τήν θεῖαν Πολλαπλότητα, προσέξτε αὐτό νά τό ἀντιληφθῆτε, τό ἕνα μέσα στήν θεῖαν του Πολλαπλότητα, καί, ἡ Πολλαπλότης αὐτῆ, δέν εἶναι Πολλαπλότης σέ ἀριθμόν ἀλλά καί σέ καταστάσεις καί σέ ἐκφράσεις καί σέ συστήματα καί σέ κάτι πού τό ἀνθρώπινο μυαλό καί ἡ διάνοια δέν μπορεῖ νά συλλάβῃ, ἀκριβῶς, γιατί ΕἶΝΑΙ, τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ μέσα εἰς τήν θεῖαν ΤΟΥ Αὐτάρκειαν, καί αὐτῆ ἡ θεῖα Αὐτάρχεια περικλείει τήν τελειότητα.

Μὴν βασυνέστε τό μυαλό σας νά ἀντιληφθῆτε αὐτήν τήν Κατάστασιν, τήν θεῖαν Κατάστασιν.

Νά εἴπωμεν ὅτι αὐτή ἡ Κατάστασις εἶναι ἰδιότης καὶ φύσις σάν Ἐπὲρ Φῶς τοῦ ΑΓΡΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ; Καὶ εἶναι Κατάστασις φαινομένων καὶ Κατάστασις πλήρους ἡρεμίας. Λόγοι δὲν ἐπαρκοῦν διὰ νὰ ἐξηγήσουν τίς καταστάσεις αὐτάς, ὡς τὸσον οἱ σοβαροὶ ἐρευνηταὶ τῆς Ἀληθείας μὲ σοβαρὴ προσήλωσιν καὶ διαλογισμὸς μποροῦν νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἐκστάσεως, ἐκεῖ πού πλέον τὰ ἀδύνατα μάτια πού ὀνομάζονται γνῶσις δὲν μποροῦν νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν καὶ ὁ Νοῦς πλέον σάν ἔκστασις καὶ ἰδιότης τοῦ Ἐσωτέρου Ἐπιτοῦ σας Ψυχῆς Ἀύτοεπιγνώσεως, τί πάντα νὰ σᾶς γνωρίσῃ, ὄχι μέσον τῆς γνώσεως ἀλλὰ μέσον τῆς ἐκστάσεως καὶ τῆς ἐνοιασθησίας.

Αὐτόν θά τὸν ὀνομάσω Οὐράνιον Φωτισμόν, ὡς τότε ἔχομεν πολὺ ὁρόμον νὰ διανύσωμεν.

Ἄς ἔρευνες μας θά πρέπει νὰ μελετήσωμεν πολὺ, Τὸ τί εἶναι Φῶς, στὸν παχυλὸ ὑλικὸ κόσμον, Φῶς συναίσθημα στοὺς Ψυχικοὺς κόσμους, Φῶς ὀρθολογισμὸς, σκέψεις καὶ Ἐπὲρ Φῶς. Καὶ τί νὰ ὀνομάσωμεν τὴν Ὁεῖαν Ἰδιότητα πέραν ἀπὸ τὸ Ἐπὲρ Φῶς. Ἄς μὴ δώσωμεν ὄνομά. Ἄς τὴν ποῦμεν ΔΟΓΟΝ, Θεῖον ΔΟΓΟΝ, τὸν Πολὺ Ἠγαπημένον. Πέστε τὴν ΔΓΑΠΗ.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".